

Sygn. akt IV Ua 54/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Urbańska-Woike
Sędziowie:	SSO Beata Kurowska (spr.) SSR del. Sławomir Polak

Protokolant: st. sekr. sądowy Zofia Fronckiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2017r. w Olsztynie

sprawy z wniosku T. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt IV U 325/16

oddala apelację

SSR Sławomir Polak SSO Beata Urbańska-Woike SSO Beata Kurowska

Sygn. akt IV Ua 54/17

UZASADNIENIE

T. J. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., w którym nie zgodziła się z odmową ustalenia jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Wskazała, że nie zgadza się z faktem nie ustalenia u niej uszczerbku na zdrowiu. Uszkodzenia i dolegliwości, które powstały po wypadku, leczeniu i rehabilitacji utrzymują się do dziś przez co nie można stwierdzić braku uszczerbku na zdrowiu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż komisja lekarska orzeczeniem z dnia 25 kwietnia 2016r. nie stwierdziła uszczerbku na zdrowiu, co skutkowało odmową wypłacenia odszkodowania.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2017r. Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

Sąd ustalił, że odwołująca pracuje w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., wykonując swoją pracę w O. jako pracownik sprzątający.

W dniu 10 grudnia 2015 r. uległa wypadkowi przy pracy. Sąd postanowieniem dopuścił dowód z opinii biegłego chirurga-ortopedy na okoliczność ustalenia, w jakim procencie powstał u odwołującej stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu, będący następstwem wypadku przy pracy z dnia 10 grudnia 2015r. Biegły, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską nie stwierdził trwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy z dnia 10.12.2015 r. Biegły wskazał, iż obecnie po urazie występuje pełen zakres ruchomości stawu kolanowego, chód wydolny, odzyskano pełen zakres funkcji stawu kolanowego i podudzia prawego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że odwołanie nie jest zasadne.

Na wstępie Sąd I instancji, powołując się na treść przepisu art. 11 ust. 1-4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r. Nr 199 poz.1673) – ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie, wskazał, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia –w jakiej wysokości odwołująca doznała w wyniku wypadku przy pracy uszczerbku na zdrowiu.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy-chirurga, podkreślając, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi.

Biegły w wydanych opiniach nie ustalił, że ubezpieczona doznała trwałego uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy.

Dokonując oceny ww. opinii, Sąd Rejonowy wskazał, że opinie główna i uzupełniająca są precyzyjne oraz wyczerpująco analizują przedstawione zagadnienie. Każda z tych opinii jest skonstruowana logicznie i spójnie. Są one pełne (udzielają bowiem wyczerpujących odpowiedzi na postawione pytania i zastrzeżenia odwołującego oraz jasne (zawierają logiczne uzasadnienie wniosków końcowych), a przez to merytorycznie zasadne.

Z tych względów, w oparciu o dyspozycję art. 477¹⁴ §1 kpc w zw. z art. 11 ust. 1-4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r. Nr 199 poz.1673), Sąd oddalił odwołanie.

Od powyższego wyroku apelację wniosła ubezpieczona zarzucając wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego oraz niewyjaśnienie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zmianę wyroku i zasądzenie kwoty 5000zł. W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że nie zgadza się z opinią lekarza biegłego albowiem opiera się na historii leczenia w poradni ortopedycznej doktora K.. Przez wiele miesięcy i nadal leczy się, ma trudności w poruszaniu, dolegliwości bólowe nasilają się, co potwierdza karta wizyty w Poradni (...) U. P. K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew twierdzeniu apelującej, Sąd I instancji wyjaśnił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Sąd Okręgowy podziela w całości ustalony w sprawie stan faktyczny jak i ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji, przyjmując ją za własną. Należy także podkreślić, że Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny przeprowadzonych dowodów. Ocenił wiarygodność dowodów, a wnioski z nich wyciągnięte logicznie i przekonująco uzasadnił. Przy tej ocenie Sąd I instancji nie naruszył zasady swobodnej

oceny dowodów wynikającej z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Nie można zarzucić Sądowi uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze, czy też doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu, nie jest wystarczające dla postawienia Sądowi zarzutu niewyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Apelacja sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami Sądu Rejonowego, opartymi na obiektywnych dowodach jakimi są niewątpliwie opinie biegłego lekarza sądowego – specjalisty z dziedziny ortopedii.

Opinia biegłego podlega oczywiście, jak inne dowody, ocenie sądu z zastosowaniem reguł wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07 listopada 2000r. I CKN 1170/98, wyrok SN z dnia 15 listopada 2002r. V CKN 1354/00)

Tak więc w tym wypadku, w zakresie oceny opinii, pierwszorzędne znaczenie miał poziom wiedzy i doświadczenia biegłego, sposób motywowania i stanowczość wniosków biegłego odnośnie stanu zdrowia odwołującego. Z punktu widzenia zaś tych kryteriów aprobująca opinię biegłego ocena Sądu pierwszej instancji nie budzi zastrzeżeń.

Biegły lekarz medycyny z zakresu ortopedii i traumatologii dysponujący specjalistyczną wiedzą, posiadający kwalifikacje zawodowe i dysponujący odpowiednim doświadczeniem wydał opinię, której treść jak i wnioski w niej zawarte są jasne , jednoznaczne i spójne. Biegły, na podstawie przeprowadzonego badania klinicznego opiniowanej oraz analizy dostępnej dokumentacji medycznej, stwierdził, że u badanej nie występuje trwałe lub długotrwałe uszkodzenie na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 10.12.2015r. Swoje stanowisko biegły podtrzymał w opinii uzupełniającej, podkreślając, że dokumentacja medyczna nie potwierdza zmian pourazowych kolana prawego. A w badaniu ortopedycznym nie stwierdził cech objawów patologii.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że Sąd I instancji prawidłowo przyjął opinie lekarza biegłego, za wiarygodny dowód w sprawie, ponieważ wnioski orzecznicze co do stanu zdrowia odwołującej zostały oparte na analizie pełnej dokumentacji lekarskiej i wyników badania bezpośredniego. W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że dla oceny i stopnia zaawansowania chorób, ich wpływu na stan czynnościowy organizmu uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności te można wykazać tylko przez dowód z opinii biegłych (art. 278 kpc). Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo-lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów dla oceny schorzeń ubezpieczonego mają zasadniczy walor dowodowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 9.03.2016 roku, III AUa 1831/15).

Tak też Sąd II instancji nie uznał za celowe dalsze uzupełnianie materiału dowodowego w sprawie. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji prowadzi do wniosku, że stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób prawidłowy. Materiał ten w ocenie Sądu Okręgowego nie daje podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Na ocenę te nie może mieć wpływu fakt, że (...) wypłaciło ubezpieczonej świadczenie w kwocie 720zł. Co istotne bowiem, kwota ta została wypłacona na podstawie umowy zawartej pomiędzy ubezpieczoną a (...) z tytułu indywidualnie kontynuowanego grupowego ubezpieczenia pracowniczego, na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia a nie na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszkodzeniu na zdrowiu, trybu postępowania przy ustaleniu tego uszkodzenia oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia społecznego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2013r. poz. 954)

Wobec powyższego Sąd II instancji ocenił, iż brak jest podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd II instancji na mocy art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.

SSR del. S. Polak SSO B. Urbańska-Woike SSO B. Kurowska

.